

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-06-000 010
Бања Лука, 29.6.2007. године

Врховни суд Р. С., у вијећу састављеном од судија Петра Бајића као предсједника вијећа, Горјане Попадић, Стевана Савића, Драгослава Лукића и Дарка Осмића као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља Ж.Г. из Б.Л., заступан по пуномоћницима Р. и М.П., адвокатима из Б.Л., против туженог ДИ В. ДД Б.Л., ради исплате, одлучујући о ревизији тужитеља, против рјешења Окружног суда у Б.Л. број Ж-205/03 од 7.9.2005. године, на сједници одржаној 29.6.2007. донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Ревизија се уважава, рјешење Окружног суда у Б.Л. број Ж-205/03 од 7.9.2005. године укида и предмет враћа истом суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у Б.Л. број Рс-114/00 од 27.11.2002. године обавезан је тужени да тужитељу на основу одлуке туженог број 03-982-2/99 од 16.2.2000. године исплати по 100,00 КМ мјесечно почев од 16.6.1998. године до 13.2.2001. године, са затезном каматом од доспјећа сваког мјесечног obroка до исплате, те да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 1.127,00 КМ са законском затезном каматом почев од 27.11.2002. године до исплате.

Рјешењем Окружног суда у Б.Л. број Ж-205/03 од 7.9.2005. године жалба туженог је уважена и првостепена пресуда укинута те тужба одбачена као неблаговремена.

Благовременом ревизијом тужитељ побија другостепено рјешење због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се ревизија уважи и оспорено рјешење преиначи те првостепена пресуда потврди.

Одговор на ревизију није поднесен.

Републички јавни тужилац се није изјаснио о поднесеној ревизији у смислу одредбе члана 390. Закона о парничном поступку ("Службени лист СФРЈ", број 4/77 до 35/91, те "Службени гласник Републике Српске", бр. 17/93, 14/94 и 32/94, даље: ЗПП), који је био на снази у вријеме доношења првостепене пресуде и који се у смислу одредбе члана 456. став 1. сада важећег Закона о парничном поступку

("Службени гласник Републике Српске", бр. 58/03, 85/03 и 74/05, даље: ЗПП РС) има примијенити и у овоме поступку.

Ревизија је основана.

Предмет овога спора је тужбени захтјев тужитеља за извршење одлуке туженог број 03-982-2/99 од 16.2.2000. године и обавезивање туженог да му за период од 16.6.1998. године до 13.2.2001. године исплати по 100,00 КМ мјесечно са каматом и трошковима поступка.

Налазећи утврђеним да је тужитељу, раднику туженог, одлуком Стамбене комисије туженог од 16.6.1998. године, која је потврђена одлуком од 14.12.1999. године, као и одлуком од 16.2.2000. године, којом је одбијен приговор генералног директора туженог, одобрена мјесечна исплата износа од по 100,00 КМ на име трошкова станарине, те да је та одлука коначна и правоснажна јер је тужени није побијао у законом прописаном поступку, слиједом чега се не може оцијењивати законитост ове одлуке, првостепени суд је удовољио захтјеву тужитеља за исплату траженог износа за период од доношења првостепене одлуке до рјешавања стамбеног питања тужитеља додјелом одговарајуће стамбене јединице, заједно са затезном каматом и трошковима поступка.

Рјешавајући о жалби туженог, другостепени суд је прихватио приговор неблаговремености тужбе те је уважавањем жалбе, укинуо првостепену пресуду и тужбу одбацио.

Ревизија с правом истиче да је погрешан став другостепеног суда о благовремености тужбе.

Чланом 57. став 1. Закона о радним односима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 25/93, 14/94, 15/96, 21/96 и 10/98 – даље: ЗРО) је прописано да радник има право да у року од 15 дана од дана достављања рјешења другостепеног органа из члана 56. став 1. тога закона, односно од истека рока за одлучивање о приговору, ако о приговору није одлучено, поднесе тужбу надлежном суду ради заштите својих права, у складу са законом.

Према садржају наведеног члана, преклузивни рок за побијање одлуке другостепеног органа се односи на ситуацију кад је тај орган својом одлуком повриједио право радника, па радник који је незадовољан таквом одлуком тражи судску заштиту својих права. У конкретном случају ситуација је друкчија. Тужитељ не оспорава одлуке туженог, он против истих није изјавио приговор јер је његовом захтјеву удовољено, те му се рок за подношење тужбе не може рачунати од дана достављања коначне одлуке туженог.

Ваља истаћи и то да се новчано потраживање тужитеља у овој парници не може сматрати правом из радног односа. Права из радног односа су: право на плату, дневни, седмични и годишњи одмор, регрес, топли оброк, трошкове превоза, огрев, зимницу, отпремнину и сл. Потраживање трошкова становања (станарине) није право из радног односа које гарантује закон и колективни уговор, па се на захтјев за остварење овог права не могу примијенити рокови прописани члановима 56. и 57. ЗРО.

Како из изложеног произилази, другостепени суд је због погрешне примјене материјалног права (одредбе члана 57. став 1. ЗРО), пропустио да оцијени релевантне жалбене наводе туженог. Због тога је ревизија тужитеља уважена, другостепено рјешење укинато и одлучено да се предмет врати другостепеном суду на поновно суђење (члан 250. став 2. у вези са чланом 456. став 2. ЗПП РС).

У даљем току поступка другостепени суд ће отклонити указани недостатак те водећи рачуна о жалбеним приговорима туженог, донијети одговарајућу одлуку (члан 399. у вези са чланом 377. став 1. ЗПП).

Предсједник вијећа
Петар Бајић